

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

3. SRPNA 2014

Z obsahu:

**Zbožnost lhotejná
vůči spáse hříšníků
je pokrytectvím**

Z homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
v kapli Domu sv. Marty
14. října 2013
- strana 2 -

**Svatý Dominik -
zakladatel řádu, dómský
žák z Palencie**
Wilhelm Hünermann
- strana 4 -

**Zbraní proti AIDS
je manželská věrnost**
- strana 5 -

**Malá Arabka -
blessená Maria
od Ukřižovaného Ježíše
(4 - dokončení)**
P. Mieczysław
Piotrowski TChr
- strana 6 -

**Mezinárodní
asociace exorcistů**
- strana 8 -

**Démoni chtějí,
abychom byli jako oni**
- strana 9 -

Bez Něho nevzniklo nic
- strana 10 -

**Všechno přežil
s Boží pomocí (1)**
Alexa Gaspariová
- strana 12 -

*Když nevíte, co je dobré a co je zlé, řekněte v hloubi srdce v pokleknutí:
»Pane, odříkám se satana, jeho díla, jeho náklonnosti, chci jenom Tebe
a tvého Ducha.« (blah. Maria od Ukřižovaného Ježíše)*

Editorial

Obsah tohoto čísla Světla by se mohl vtěsnat do otázky: Proč právě já? Předložené texty nabízejí odpovědi hned v několika rovinách.

Začínáme homilii Svatého otce, jež nám v osobě Jonáše odhaluje lidský egoismus. Papež hovoří o „Jonášově syndromu“. Každý z nás je něčím mimořádným od Boha obdařen – někdo vědomostmi, výřečností, jiný třeba „jen“ každodenním plněním Boží vůle v běžných úkonech a situacích (i zde je potřeba Boží pomoci – bez ní člověk chybuje a odklání se od Boha). Je důležité znát a stále více poznávat své schopnosti a ty pak ve spojení s Božím Duchem rozvíjet a používat k prospěchu druhých. Víme, jak dopadl Jonáš, když neuposlechl Boží příkaz – a pokud by si včas neuvědomil svoji chybu, zřejmě by díky němu trpěli i nevinní lidé. Vždy, když se postavíme proti Bohu, jednáme nejen sami proti sobě.

V osobě sv. Dominika se snoubí touha pomáhat chudým a zachraňovat zubožené duše s intenzivním duchovním životem, spojením s Bohem v modlitbě a rozjímání, to vše s důvěrou v pomoc Panny Marie. (str. 4) Sv. Dominik je tak vzorem, jak lze úspěšně bojovat proti démonům.

Co je mocnou zbraní proti ďáblu, předkládá exorcista P. Francesco Bamonte: četba a meditace Božího slova, modlitba růžence a zasvěcení Matce Boží, častá zpověď, účast na mši svaté ve sváteční dny, boj proti vlastním neřestem. (str. 9) A připomíná, že démoni chtějí, abychom byli jako oni. Nechtějí Kristovu svatost v nás, nechtějí naše křesťanské svědectví... Kdo jiný, než ten, kdo věří v Trojjediného Boha, Stvořitele nebe i země, který obětoval svého Syna Ježíše Krista za naši spásu – aby svou smrtí na kříži přemohl také moc ďáblou, kdo jiný než takto věřící by měl být svědkem Boží moci nad demony, v jejichž moci je svěst lidské duše k věčné záhubě?

Boží moc neplyne jen z toho, že On je Stvořitelem všeho k danému účelu. (str. 10) Jeho moc je bezmezná především proto, že Bůh je jediným věčným bytím ve třech Osobách, je zdrojem veškeré dokonalosti a jediným Svatým ve své podstatě. Před ním padají na kolena i démoni.

Dělejme často znamení kříže – radila bl. Maria od Ukřižovaného Ježíše svým sestrám. (str. 6) Kříž je znamením Kristova vítězství nad ďáblem, je znamením naší víry v Trojjediného Boha, je připomínkou, že zde je Někdo, kdo má moc nad dobrými i zlými – nechejme Ho vládnout! K tomu jsme právě my, křesťané, povoláni na prvním místě – umožnit Bohu vládnout v tomto světě skrze naše životy. A s bl. Marií volejme: „Pane, odříkám se satana, jeho díla, chci jenom tvého Ducha.“

Daniel Dehner

Zbožnost lhotejná vůči spáse hříšníků je pokrytectvím

Z homilie Svatého otce Františka při mši svaté v kapli Domu sv. Marty 14. října 2013

Je třeba se zbavit „Jonášova syndromu“, který nás vede k pokrytecké myšlence, že nám ke spáse stačí vlastní skutky, zdůraznil papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Papež varoval před „postojem perfektní zbožnosti“, která si hledí nauky, ale nestará se o spásu „ubožáků“.

„Jonášův syndrom“ a „Jonášovo znamení“. Papež František soustředil svoji homilii na tento dvojčlen. Ježíš, poznamenal, mluví v evangeliu (Lk 11,29–32) o „zlém pokolení“. Jeho slova jsou velice silná. Nevztahují se však na lidi, kteří „jej s velkou láskou následovali“, řekl dále papež, „nýbrž na učitele Zákona, kteří se snažili Ježíše přivést do úzkých a strojili na něho léčku“. Tito lidé totiž „žádali znamení“ a Ježíš odpovídá, že jim bude dáno jenom „Jonášovo znamení“. Existuje však také „Jonášův syndrom“, pokračoval papež a dodal: „Pán chce po Jonášovi, aby šel do Ninive, a on uteče do Španělska. Jonáš měl totiž ve věci jasno. Nauka je takováto, je třeba konat to a to, a hříšníci ať se starají, já odcházím.“ Ty, které postihl Jonášův syndrom, řekl papež, označuje Ježíš za pokrytce, protože nechtějí spásu ubožáků, ignorantů a hříšníků:

„Jonášův syndrom“ je nedostatek nadšení pro obrácení lidu, hledá takovou svatost – dovolím si říci – »nátěr svatosti«, která je krásná, povedená, ale postrádá ono nadšení pro hlásání Pána. Tomuto pokolení, stíženému Jonášovým syndromem, však Pán slibuje Jonášovo znamení. Matoušova verze praví, že »Jonáš, který byl v bříse velké ryby tři dni a tři noci,« odkazuje na Ježíšův pohřeb, jeho smrt a jeho vzkříšení. To je ono Jonášovo znamení, které slibuje Ježíš proti pokrytectví, proti tomuto postoji perfektní zbožnosti skupiny farizejů.“ V evangeliu je jedno podobectví, řekl dále papež, které dobře vystihuje tento aspekt, totiž příběh o farizeovi a celníkovi, kteří se modlí v chrámu. Fa-

rizeus je si jistý sám sebou a před oltářem děkuje Bohu, že není jako celník, který však žádá pouze Pánovo smilování, neboť uznává svoji hříšnost. „Znamení, kterým Ježíš slibuje odpuštění skrze svoji smrt a své vzkříšení,“ dodal papež, „je jeho milosrdenství. Milosrdenství chci a ne oběti.“

„Jonášovo znamení je pravým znamením, které nám vlévá důvěru, že jsme spaseni Kristovou krví. Kolik jen křesťanů se domnívá, že budou spaseni jenom kvůli tomu, co činí, pro svoje skutky. Skutky jsou nezbytné, ale jsou důsledkem, odpovědí na onu milosrdnou lásku, která nás zachraňuje. Samotné skutky bez této milosrdné lásky však nejsou k ničemu.“ »Jonášův syndrom« je však důvěra vkládaná pouze do osobní spravedlnosti, do vlastních skutků.“

Ježíš tedy mluví o „zlém pokolení“ a „pohanskou královnou ze Saby téměř jmenuje soudkyni: »povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je« (Lk 11,31). A to proto,“ dodal papež, „že byla ženou nepokojnou, ženou hledající Boží moudrost.“

„Jonášův syndrom“ vede k pokrytectví, k oné soběstačnosti čistých, dokonalých křesťanů. »Protože konáme tyto skutky, plníme přikázání. A to je vše.« Je to vážná nemoc. A Jonášovým znamením je Boží milosrdenství v Ježíši Kristu, který byl zabit a vzkříšen pro nás, pro naši spásu. V prvním čtení se objevují dvě slova, která se k tomu pojí. Pavel o sobě říká, že je apoštolem nikoli studiem, nýbrž povoláním. A křesťanům říká: »Ježíš Kristus vás povolal.« (Řím 1,6) Jonášovo znamení nás volá, abychom my všichni, hříšníci, následovali Pána s pokorou a mírností. Povolání je také vyvolení.“

„Využijme dnešní liturgie,“ uzavřel papež, „a ptejme se, rozhodněme se: čemu dám přednost já? Jonášovu syndromu, nebo Jonášovu znamení?“

Milan Glaser,

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Abys načerpal duchovní posilu ze stručné zprávy dnešního evangelia, zanechej všeho a připoj se k zástupům, které neváhají ujít značný kus cesty, jen aby našly dobrého Pána. Přesvědčíš se dnes spolu s nimi, jak citlivé a dobrotivé je Ježíšovo srdce. Kdo se vypraví za ním, nikdy nebude litovat.

Ježíš se dnes nečekaně odloučil od zástupů a spolu se svou družinou vstoupil na loď a přeplaval se na vzdálené pusté místo do samoty. Stalo se tak právě poté, co se dověděl o náhlé smrti svého Předchůdce. Chce poděkovat Otcí za Jana, který předešel Beránka Božího i svou mučednickou smrtí a stal se tak prvním v nekonečné řadě těch, kteří svou věrnost Bohu potvrdí svou vlastní krví. Ta řada ještě zdaleka není uzavřena, není dokonce vyloučeno, že Pán k ní chce připojit i tebe. Leká tě taková myšlenka? Nechtěl bys, aby i za tebe mohl Ježíš tak vroucně děkovat svému Otcí? Pak tím spíše jej musíš dnes vyhledat a prosit, aby tvůj lidský strach nahradil božskou nadějí, velkodušností a stejnou věrností, jakou osvědčil jeho Předchůdce a nepřehledné řady svědků - mučedníků.

Jeho pobyt v samotě měl být také časem odpočinku pro jeho učedníky po námáhách jejich první apoštolské cesty. Ale doba ústraní je záhy přerušena. Je příliš mnoho těch, kteří naléhavě potřebují Ježíše. Hledají ho vytrvale, v celých zástupech táhnou pěšky tam, kam odjel na loď. Jen se rozhlédni, jak rychle jich přibývá. Nedbají námahy, těžkostí ani zdravotních obtíží. Každý z nich je nějak poznamenán, jedni na těle, jiní na duši a všechny pudí naděje a velká víra, kterou můžeš vyčíst z jejich očí: Tento Prorok mi jistě pomůže. Kdyby tak pevně nedůvěřovali, nebyli by přišli až sem. Kolik jsi ty ochoten ujít, abys našel Pána?

Doprovod' Pána, aby ses přesvědčil, s jakou dobrotivostí vychází vstříc všem přichozím. Vždyť právě proto opustil Otcovo lůno a sestoupil na zem, aby odstraňoval lidskou bídu a hojil všechny rány. Dívá se nyní na ně také jako člověk a jeho lidské srdce se naplňuje hlubokým soucitem. Je mu líto nejen těch, kteří podstoupili tolik námahy, aby ho našli, ale i těch, kteří tu nejsou, a především těch, kteří ani nikdy nepřijdou, ačkoli by jim tak rád prokázal své milosrdenství. Největší-

Dobrotivý hostitel

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jedli všichni a nasýtli se.

mi ubožáky jsou ti, kteří ani nepoznávají hloubku své vlastní nouze. Necítíš potřebu vypravit se za nimi a přesvědčit je, aby přece jen přišli, aby se přesvědčili na vlastní oči, že Pán nikoho neodmítá? Ty, kterého Ježíš už dobrotivě uzdravil a prokazuje ti stále tolik dobrodiní, můžeš přece svědčit svou vlastní zkušeností, jak dobrotivý je Pán. Vyprávěj všem, jakého štěstí se dostává všem, kteří se přiblíží k Pánu a chtějí zakusit plody jeho slitovné moci.

Ježíš slouží všem přichozím bez ohledu na vlastní únavu a neohlíží se ani na to, že doba pokročila. Ani oni nepomýšlejí na návrat, ačkoliv se den již nachýlil. Kdo se těší z Ježíšovy blízkosti, zapomíná na čas. Učedníci se však domnívají, že by Ježíš měl dav již propustit, protože na tomto opuštěném místě nemají možnost opatřit si něco k jídlu. Ale božský Mistr je jiného názoru. Nechce posílat domů hladové ty, kteří ho hledali s tak velkou touhou, že při tom nemysleli ani na to nejpotřebnější: *Jsou přece našimi hosty. Postarejte se o ně vy!*

Pozoruj učedníky, s jakými rozpaky se dívají na Pána a na tu trochu jídla, kterou mají a o které soudí, že nepostačí ani pro jeho družinu. Ještě nepochopili, že Ježíš nikdy nikomu neukládá nic nemožného. Lekce, které se jim dnes dostane, je určena i tobě. Máš-li splnit vůli svého Pána, nemysli na svou vlastní nemohoucnost, ale na jeho všemohoucnost, zvláště pokud se jedná o službu bližním, kteří jsou v nouzi. Vidiš tu na vlastní oči, za jakých podmínek se dějí Boží zázraky: Je to dobrotivý Pán, který *dobrořečí a láme*, tvým úkolem pak je roznášet jeho dobrodiní. Pokud se však pokládáš za něco více než za *roznašeče*, stáváš se překážkou jeho zázraku. Zamysli se dobře nad svými dosavadními nezdary. Možná, že jejich příčina tkví právě v tom.

Až se i ty posilíš z darů Boží dobroty, přidej se k učedníkům a pomoz jim posbírat zbytky, aby nepřišlo nazmar nic z toho mála pěti chlebů a dvou ryb, kterými se nasýtlo na pět tisíc mužů spolu

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 55,1-3

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojd'te k vodě; i když jste bez peněz, pojd'te, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. čtení - Řím 8,35.37-39

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium - Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z města za ním. Když vystoupil

Dokončení na str. 8

s ženami a dětmi. Nezapomeň přitom děkovat z celého srdce za Boží hostinu i za vzácnou lekci tohoto podvečerního agapé. Měl jsi dnes příležitost přesvědčit se, jak je *Pán milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky a má soucit se všemi svými tvory*⁽¹⁾. Nasyť s tělem také svou důvěru v Pána tak dobrého a tak mocného. Jestliže se takovým způsobem stará o život tělesný, co by neučinil pro tvůj život věčný? Nezapomínej vyhledávat Pána, který z místa, kde je často tak osamělý, nepřestává zvát k sobě všechny strádající: *Vy všichni, kteří žízníte, pojd'te ke mně, poslouchejte, a naplní vás život*. Vyprošuj si přitom vytrvale milost, aby *nic z toho, co teprve přijde, nemohlo tě odloučit od lásky Kristovy*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 145

Svatý Dominik – zakladatel řádu, dómský žák z Palencie

Pocházel ze starošpanělského rodu Guzmánů, narodil se okolo roku 1170 v Caleruega (Kastilie), zemřel 6. srpna 1221 v Bologni.

Cestu k vetešníkovvi Benjaminovi znal každý student dómské školy v Palencii. V klikaté uličce na břehu Carrionu měl svůj obchod, a kdo se vydal na cestu k němu, dělal to nejraději za tmy.

Bylo to ale o poledni jednoho zimního dne v roce 1191, když se jeden mladý muž, naložen dvěma těžkými taškami, blížil ke zmíněnému obchodu. Jeho vlasy byly světlé, blondaté a také svýma ocelově modrýma očima se lišil od ostatních kastilských mladíků, kteří chodili do dómské školy. V jeho obličejí byla rozhodná vážnost a zamračené čelo a pevně sevřené rty prozrazovaly, že mu cesta, kterou koná, není právě lehká.

„Haló, Guzmáne!“ zaslechl, jak náhle volá jeden z kamarádů. „Kam tak pospícháš? Jsi naložený jako soumar. Snad nechceš jít k tomu skrblíkovi Benjaminovi?“ – „Uhádl!“ odpověděl blondák s bolestným úsměvem.

„Ano, ale pro nebesa, co to vlečeš do doupěte lichvářova?“

„Moje knihy!“ odpověděl Guzmán. Tu zůstal ten druhý stát uprostřed ulice, upřeně hleděl na kamaráda, jako by pochyboval o jeho rozumu a zvolal: „Tvoje knihy? Dominik Guzmán, nejpilnější student dómské školy, prodává svoje knihy? Které knihy chceš zašantročit?“

„Všechny knihy až na jednu,“ odpověděl.

„A ta je?“ – „Krucifix, svatý kříž!“ odpověděl Dominik vážně. „Kříž bude do budoucna jedinou knihou, z níž se budu učit.“

„Pročpak chceš všechno prodat, máš dluhy?“

„Ano, příteli, mám dluhy. Jsem dlužen svým ubohým bratrům a sestrám, aby nehladověli a nezchátrali v bidě, dokud ještě něco mám, co jim alespoň nějaký peníz přinese. Nebo mám snad sedět na starých papírech, když lidé v tomto městě umírají hlady? Ale teď' pojď, vezmi jednu tašku a pomoz mi ji odnést k vetešníkovvi.“

S pokýváním hlavy kamarád svolil. Potom si bručel trochu pohněvaně: „Je vidět, že máš v žilách německou krev. Tak pošetile by se nemohl chovat skutečný Španěl.“

Toho dne udělal Benjamin dobrý obchod. Za hrst stříbrných mincí získal tučet vzácných svazků.

O několik hodin později daroval Dominik peníze žebrákům z Palencie. Nelitoval ani v nejmenším, co učinil, ale bolest, kterou pociťoval při rozloučení se svými knihami, byla nepopsatelná.

Tohoto ušlechtilého dómského žáka z Palencie si Pán vyvolil za svého nejudatnějšího bojovníka v těžké době. Bludné učení katarů pustošilo země střední Evropy. Zvláště v jižní Francii, kde se příznivci katarů jmenovali také albigenští podle svého hlavního sídla v Albi, mátlí srdce lidí. Bosí, zahalení do bidného žebráckého oděvu, táhli kazatelé nové sekty od města k městu, od vesnice k vesnici, zamračení ve tváři, zamračené bylo jejich učení. Vykládali viditelný svět jako stvoření Zlého, popírali spasení Ježíšem Kristem, svátosti, popírali zmrtvýchvstání těla.

Fra Angelico: Sv. Dominik

Manželství a plození dětí nazývali hříchem. Kdo ale ve hříchu umře, jeho duše prý musí ve zvířecím těle dále chodit po zemi. Chmurný žár starých orientálních kultů bobtnal v nové nauce, která získávala přesto mnoho přívrženců mezi chudými i bohatými. Zdálo se skoro, jakoby prastará katolická země francouzská byla ztracena pro církev svatou.

Marně se snažili hlasatelé pravé víry vystupovat proti bludům, marně začali boj zdatní cisterciáci. Nesčíslnými neúspěchy zbaveni odvahy se vrátili. Tentokrát se stalo, že Dominik se svým biskupem Diegem cestovali přes Pyreneje, aby ve Francii zápasili za věc církve. Jenom krátký čas se mohl biskup věnovat misijnímu dílu. Brzo byl donucen vrátit se do své diecéze Osma. Dominik pokračoval sám ve své cestě.

Bosky, v chudém poutnickém oděvu, podobně jako bludaři, táhl zemí. Všude kázal se silou své plamenné řeči, ale ještě více svým neotřesitelným příkladem, čistou nauku víry. Život, který vedl, byl tvrdší a chudší než těch bludařů. Svůj chléb si vyžebřával u dveří.

Přespával ve stodolách nebo v příkopu u cest. Pokání, které vykonával, bylo přísnější než u oněch zasmušilých katarů. Navzdory tomu všemu ale zůstal jeho obličej stále plný dobrotivě a přátelské veselosti, zcela v protikladu k zachmuřeným tvářím, které ukazovali na odív kacíři. Jaký div, že ubohý lid v něm znovu nacházel krásu a světlou dobrotu pravé víry? Byl pro všechny pravým otcem. Nejubožejší a nejchudší mohli najít u něho útočiště v každé tísní. Dobrý kněz, který v bílé kutně vypadal skutečně jako vyslanec světla, přinášel hladovějícím útěchu svátostí, které katarři odmítali. Vedl chudý, hluboce zmatený lid zase ke svaté Matce, z jejíhož obrazu vycházela podivuhodná útěcha. Modlení usnadňoval také těm nejubožejším a nevědomým, protože i nejmenší dítě a nejprostší sedlák se naučili modlit růžencem, který jim misionář daroval. Skrze Marii překonal Dominik nebezpečnou bludnou nauku, která už mnohé přivedla na pokraj zoufalství.

Zažil také hodně pronásledování. Bludaři v něm brzy poznali svého nebezpečného protivníka a bojovali proti němu pomluvami, posměchem, potupa-

mi a týráním. Dominik se ale nedal tím vším ani v nejmenším odvrátit od své cesty. Nebylo nic, co by ho mohlo zastrašit. Jednou mu vběhlo přímo do cesty několik zákeřných vrahů, přestože byl výslovně před nimi varován. Tuláci však složili zbraně, zahanbeni jeho odvahou a přátelským chováním. Jen se ho rozpačitě zeptali, co by dělal, kdyby ho opravdu zabil. „Poprosil bych vás, abyste mě opravdu krutě zamordovali, abych si získal nádhernou korunu v nebi,“ odpověděl Dominik vesele.

Aby vybudoval pevnou záštitu proti bludné nauce, založil v Proville, v jedné vesnici poblíž kacířského hradu Fanjeau, klášter panen, kterému dal pravidla augustiniánek. Jejich modlitby a oběti měly svolávat Boží milost na jeho velké misijní dílo. Světec shromažďoval okolo sebe jako průvodce velkodušné kněze, kteří spolu s ním měli putovat jako věrozvěstové pravé víry do zemí ohrožených bludnou naukou. Tak vznikl roku 1215 v Toulouse první domov pro kněze, který se stal líhni velkého kazatelského řádu dominikánů, který potvrdil v roce 1216 papež Honorius III.

Jakmile Dominik kolem sebe shromáždil učedníky, hned je vyslal na apoštolské cesty. Čtyři z nich poslal do své vlasti, do Španělska, sedm do Paříže, střediska učeného světa. On sám se vydal na cestu do Říma. Tady se stal velkým vojevůdcem Božím, který vysílal své posly do celého světa. Jeho synové působili brzy ke cti Boží a pro spásu duší ve Francii, Španělsku, Itálii, Maďarsku, Německu a v Anglii. Měli žít chudě jako kdysi jejich zakladatel, když putoval po Francii, a když se někde objevilo nebezpečí přílišného obohacení pro některý z jeho klášterů, zasáhl nemilosrdně. Roztrhal darovací listinu, kterou jeden boloňský měšťan vystavil na částku více než pět set zlatých guldenů, a dal vydražit koně a muly, na kterých někteří bratři přijeli na generální kapitulu, spolu s postroji, na veřejném náměstí.

Neúnavně pracoval ke cti Boží, ke spáse nesmrtelných duší a svého řádu. Svoje dny věnoval až do poslední minuty pastorační, noci modlitbě. Dominik byl velký prosebník. Z bdění před svatostánkem v kostele v dlouhých nočních hodinách si odnášel žár, kterým na druhý den prozářil svoje kázání a přemáhal srdce.

Zbraní proti AIDS je manželská věrnost

Caritas Internationalis a další katolická sdružení vyzývají mezinárodní společenství k tomu, aby pokračovalo v boji proti AIDS, zdůraznil v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas zástupce mezinárodního svazu Charit, P. Robert Vitillo. Katolické instituce, které pečují o nemocné s virem HIV, v těchto dnech jednají v australském Melbourne. Připravují se tak na 20. mezinárodní konferenci o AIDS, která se bude v metropoli konat příští týden (20.–25. července – pozn. red.).

„Caritas Internationalis toto setkání organizuje každé dva roky. Jde nám o to, aby lidé pracující v katolických programech měli prostor k výměně zkušeností, ke studiu a zejména k upevnění naší identity katolických organizací. Chceme brát v úvahu osobní celistvost nemocného, který žije s virem HIV. Krátkodobá opatření totiž možná mají okamžitý účinek, ale neberou ohled na celého člověka. Lokální charity rozvinuly řadu programů – od ekonomické podpory až po organizaci svépomocných projektů, aby se lidé naučili překonávat problémy spojené s jejich nemocí.“

Důležité je pastorační doprovázení a osvěta zacílená na prevenci nákazy, pokračuje P. Vitillo.

„Některé vlády a také jednotliví lékaři si v tomto ohledu uvědomili, že pouhé rozdávání prezervativů problém nákazy nevyřešilo. Místní církve dělají velký

kus práce – organizují výchovné programy, zejména pro mládež, kterou vedou k rozvíjení mezilidských vztahů. Mladí lidé tak dospívají k vědomí, že sexuální život patří až do manželství.“

Hodnotu manželské věrnosti si zpětně začínají uvědomovat také africké státy, upozorňuje italský kněz.

„To je velmi zajímavé. Pracuji v této oblasti už 25 let. Když jsem ze začátku mluvil s odborníky Spojených národů o manželské věrnosti, odpovídali, že je to nevědecké. Reagoval jsem, že je to naopak velmi vědecké, protože věrnost manželů brání tomu, aby se virus přenášel. Africké vlády dnes postupně zahrnují do svých zpráv o preventivním chování také výzvy k předmanželské zdrženlivosti a manželské věrnosti. Některé země – kupříkladu Uganda a Keňa – již dříve naléhaly na rozvoj kulturních a náboženských hodnot u mladých lidí a na to, aby se nepodporovalo předčasné zahájení sexuálního života. Poté byly donuceny ke změně postojů diktované v závislosti na finanční pomoci bohatých zemí ze severu. Africké vlády však nyní reagují a tvrdí, že musí zachovat kulturu a víru svého lidu,“ vysvětluje P. Vitillo, který zastupuje katolickou Charitu na mezinárodní konferenci o nemoci AIDS v australském Melbourne.

Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán, 17. 7. 2014

Tady byla celá jeho duše úcta a dík, láska a svatá radost. Tady zápasil s Bohem o úspěch pro svoji práci, o budoucnost svého řádu, o spásu bratří v daleké cizině, o každou jednotlivou duši, kvůli níž ho trápila zvláštní starost.

Se vši láskou a vroucností svého srdce pozdravoval v těchto nocích svatou Pannu. Zatímco perly růžence procházely rukama osamělého prosebníka a jeho rty vyslovovaly stále andělský pozdrav, nořila se jeho duše do tajemství radostí a slávy Panny Marie a hořkého utrpení našeho Pána. To, co na druhý den tak zápalně vstupovalo do srdcí jeho posluchačů, bylo tady vymodleno. Dvě, tři hodiny kličdu si světec dopřával. Zabalen do pláště

se uložil na zem nebo na lavici v kostele. Když zvonek volal bratry na jitřní mši, byl jako první ze všech v chóru a se svatou radostí zpíval žalmy.

Když v létě 1221 těžce onemocněl, přenesli ho do cely bratra Moneta. Ze všech dominikánů byl totiž zakladatel řádu tím nejhudším. Neměl ve velkém boloňském klášteře ani svoji celu. V pátek 6. srpna se rozloučil uprostřed plačících bratří, které ještě jednou vyzval k věrnosti.

Jeho slova jsou zapsána do srdcí všech jeho učedníků: „Mějte lásku! Uchovejte si pokoru! Sbírejte všechny poklady svaté chudoby!“

Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 16/2013 přeložil -mp-

Malá Arabka - blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše (4 - dokončení)

Základem svatosti sestry Marie nebyly neobyčejné mystické dary, ale pokora. Takto o ní mluvila: „Svatost, to není modlitba ani vidění, zjevení nebo schopnosti vychalovat se, ani žiněné roucho, ani pokání, ale pokora a přísný řád. Pokora je pokoj! Pokorná duše je vždycky šťastná. Pokorné srdce je nástrojem, kalichem, který obsahuje Boha! Pokud se duše, které se cvičí v mnoha ctnostech, nesnaží, aby dosáhly pokory, nebudou nikdy Ježíšovi milé. Zatímco ty, které se budou cvičit v pokoře, i kdyby mnohem více hřešily, naleznou u Boha milost. Pán říká: »Duše skutečně pokorná učiní více zázraků než dávní proroci.«“ Ve světle Ježíšovy lásky mohla sestra Maria spatřit celou svoji nicotnost, proto jí byly lhostejny všechny chvály, kritiky a pomluvy. Říkala: „Jsem tím, čím jsem před Bohem. Jsem samý hřích, ubohost, nevděčnost. Můj Bože, prokaž mi své slitování!“

Jenom pokorný člověk má čisté srdce, celé oddané Bohu, a tehdy se podílí na nezničitelné radosti zmrtvýchvstání. Sestra Maria toužila po tom, aby si toho byli všichni vědomi, proto je přesvědčovala: „Člověče, těš se a raduj, protože tvým pokladem je Nejvyšší! Buď hrdý na to, že máš tak velikého Boha! Pokud budeš ještě více milovat to, co je stvořené, než Boha, který to stvořil, tehdy se tvoje láska promění v temnotu. Miluj celým srdcem Boha, který stvořil všechny věci, a tvoje láska se promění ve světlo!“

Sestra Maria radila: „Jestliže děláte něco pro Ježíše, dělejte to s celým nasazením. On nemá rád polovičatost. Duše, která Mu nedává všechno, je jako vlažná voda, kterou Ježíš vyplivne ze svých úst. (...) Ten, kdo Ježíšovi nedaroval svoji vůli, neudělal nic.“

Po návratu z Indie do Pau řekla sestra Maria matce představené, že jí Ježíš volá do Betléma, protože si přeje, aby tam vznikla karmelitánská kongregace. Tvrdila, že do tří let odjede spolu s dalšími sestrami do Betléma, aby tam založily novou karmelitánskou rodinu. Představení zpočátku nepřikládali žádnou váhu jejím

proroctvím, ale sestra Maria na to stále naléhala a připomínala, že to je Ježíšova prosba i vybidnutí.

Když viděla, jak jsou představení skeptičtí, řekla sestra Maria Ježíšovi: „Na důkaz, že je to tvá vůle, aby v Betlémě vznikl karmel, učin, aby tento suchý list pelargonie zapustil kořeny.“ Za krátký čas mohly všechny sestry vidět, jak z uschlého lístku vyrostla překrásná pelargonie. Založení nového karmelitánského kláštera v Betlémě však zůstávalo pořád nespelnitelným snem. Nebyly prostředky, nebyl pozemek, ale především chyběl souhlas Apoštolského stolce.

Pro Boha však není nic nemožné. Během adorování Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti obdržela paní Dartigauxová z Pau vnitřní vnuknutí, že má darovat prostředky na nový klášter v Betlémě. Vypravila se tedy za matkou představenou a sestrou Marií a o všem jim pověděla. Sestry svěřily tento problém biskupu Lacroixovi, který po dlouhém váhání zaslal do Vatikánu prosbu o povolení založit nový karmelitánský klášter. K údivu všech poslal blahoslavený Pius IX. velmi rychle dekret, jímž ustanovoval karmel v Betlémě. V květnu roku 1875 už byly všechny formální záležitosti zařízeny.

Tato skutečnost utvrdila biskupa Lacroixe v přesvědčení, že sestra Maria, která se sama označovala za „malé nic“, byla obdařena mimořádnými mystickými dary a charismaty. Biskup o tom promluvil na

setkání s kněžími své diecéze, kteří zase jeho názor sdělili věřícím ve svých farnostech. Lidé začali houfně přicházet do karmelu v Pau, aby se tam setkali s pokornou řeholnicí. Sestra Maria poslechla vybidnutí matky představené a v klášterní hovorově se věnovala lidem, kteří potřebovali duchovní oporu. Uskutečnila se tam tehdy mnohá zázračná obrácení.

Cestou do Betléma

Přiblížil se čas odjezdu do Betléma. Sestra Maria společně s devíti sestrami a s donátorkou paní Dartigauxovou opustily Pau 20. srpna 1875. Cestou se zastavily v Lurdech.

Když loď proplouvala úžinou Bonifacio, sestra Maria nadšená tou krásou promluvila: „Jak je to nádherné, ale jak nekonečně krásnější musí být Bůh, který to všechno stvořil! Pane, Bože zástupů, jak jsi veliký!“

Celá posádka na lodi se těšila z přítomnosti sestry Marie, malé, skromné řeholnice, která každému věnovala pozornost a povzbuzující slovo. Promlouvala k námořníkům o nutnosti modlitby a o pomíjivosti pozemského žití. Naslouchali jí s velkou úctou. Když mluvila o Bohu, byla její slova naplněna žářem lásky a padala do hlubin lidské duše. Těšila v trápení, ubohým vracela radost ze života, pochybujícím pevnou víru a naději. Po setkání s ní se každý cítil silnější a lepší. Měla odvahu mluvit pravdu, protože „Pán Bůh nechce pochlebování“. Ti, s nimiž rozmlouvala, od sestry Marie přijímali pro ně nejednou bolestnou pravdu, protože věděli, že je vedena nesobeckou láskou.

Dne 3. září 1875 se loď na tři dny zastavila v Alexandrii. Právě na tomto místě před 13 lety prožila sestra Maria mučednictví víry. Útočník jí podřízl hrdlo, protože rozhodně odmítla vzdát se víry v Ježíše Krista a přejít k islámu, a Bůh jí zázračným způsobem vrátil k životu.

Loď 6. září připlula do Jaffy. Ještě téhož dne odjely sestry do Ramalláhu a dalšího dne do Jeruzaléma. Tři dny putovaly po nejpamátnějších místech toho svatého města.

DENNÍ MODLITBA

BL. SESTRY MARIE
OD UKŘIŽOVANÉHO JEŽÍŠE

Duchu Svatý, povzbud' mě.

Boží Lásko, pohlt' mě.

Po správné cestě ved' mě.

Maria, Matko má,

shlédni na mě.

S Ježíšem žehnej mi.

Od všeho zla,

od všeho klamu a nebezpečí

uchovej mě.

Když se 24. října dostaly do Betléma, šly se nejprve pomodlit do jeskyně Narození Ježíš Krista. Byly tam uctivě uvedeny a přivítány jeruzalémským patriarchou, představiteli francouzského státu a všech obyvatel. Poté byly v procesí uvedeny do provizorního kláštera, kde měly rok bydlet. Sestry chtěly co nejdříve zakoupit vhodné místo, kde by byl vybudován klášter. Několik let předtím při svém zjevení ukázal Ježíš sestře Marii pozemek pro budoucí klášter v Betlémě a řekl, že to je místo, kde Panna Maria naposled odpočívala na cestě do místa jeho narození. Bylo to na hoře, která se také nazývá horou Davidovou, protože se zde nachází jeskyně, kde byl David pomazán na krále. Tento prostor byl v držení několika muslimů a nekatolických křesťanů. Množily se problémy spojené se zakoupením pozemku. Podle Ježíšova příslibu se měli sami vlastníci toho území obrátit na sestry s prosbou, aby ho koupily. A právě to se po několika dnech stalo. Celá transakce proběhla bez problémů. Sestry se staly majitelkami velkého pozemku. Ježíš sestře Marii rovněž ukázal architektonický projekt celého kláštera, podle nějž byl potom vystavěn.

Klášter v Betlémě

Protože sestra Maria mluvila arabsky, matka představená ji pověřila, aby se starala o pracovníky a dozírala na stavbu kláštera. Jedním ze zaměstnanců byl mladý člověk, který opustil křesťanství a přešel k islámu. Sestra Maria si povšimla jeho nepřátelského a nedůvěřivého pohledu. Začala mu vyprávět o lásce k Ježíšovi. Její postoj ho natolik zaujal, že jí otevřel své srdce a vyznal se ze zločinu, který spáchal. Šel ke zpovědi, slavnostně odvolal svůj akt odpadnutí a přijal Nejsvětější svátost. Všichni byli svědky zázračné proměny, kterou v něm Ježíš způsobil.

Sestra Maria říkala svým spolusestrám, že „Pán Ježíš nesnáší obojakost, ale miluje opravdové srdce. Opravdového člověka Bůh miluje, a i kdyby se dopustil mnoha hříchů, Bůh mu dá světlo, aby se vrátil; avšak na pokrytce Bůh nemůže hledět, třeba by měl veškeré zdání svatosti, nebude Bohu milý tak jako člověk poctivý se všemi svými nedokonalostmi.“

Sestra Maria se nejvíc bála hříchu, pociťovala k němu odpor. Toužila celým

svým srdcem, aby všichni lidé milovali Boha. Chtěla lidská srdce zapalovat láskou k Ježíši, a ta láska byla nerozlučitelně spjatá se zamilováním si kříže, který je znamením lásky „až do konce“. Toužila odpovědět na Ježíšovu lásku láskou, tím, že na sebe vezme utrpení kříže. Byla povolána ke zvláštní účasti na jeho utrpení

Na cestě, kterou jdeme, dávejme pozor, aby nás nepřítel neobelstil. Dělejme často znamení kříže. Říkám vám to, o čem mě často poučuje Pán. Když přichází pokušení, ať jste kdekoliv, poklekněte před Pánem. Řekněte: »Pane, odříkám se satana, jeho díla, chci jenom tvého Ducha.«

za spásu hříšníků. V Betlémě dosáhlo její společné utrpení s Kristem vrcholu. Nejvíce trpěla, když byla svědkem – díky milosti bilokace – pronásledování a zločinů páchaných na křesťanech v nejrůznějších koutech světa. Pán Bůh dal sestře Marii možnost účastnit se těch tragických událostí v místech vzdálených stovky či tisíce kilometrů. Zachovalo se hodně zápisů na toto téma. Citujeme jeden z nich, z 28. ledna 1877: „Včera večer jsem viděla, že daleko odtud se připravuje masakr křesťanů. Byla jsem zděšena. Křesťané by-

li uvědoměni, ale nestačili utéct. Viděla jsem masakrování. Srdcervoucí křik, volání o pomoc, ale nikdo jim nemohl pomoci. Bylo to strašné.“

Sestra Maria podávala podrobné zprávy o mučednictví některých misionářů v Číně a na dalších misijních územích. Například okamžitě po mučednictví patera Baptifaulta v Yunnanu v Číně 14. září 1874 podala sestra Maria zprávu o této události otci biskupu Lacroixovi. Když za několik měsíců poté biskup v časopise *Univers* četl oficiální relaci o tomto mučednictví, přesvědčil se, že se to líčení dopodrobna shodovalo s informacemi sestry Marie. Všechno pokořování, pomluvy a lži, které lidé zlé vůle zaměřovali na církev, způsobovaly obrovské utrpení sestře Marii, která se cítila být živým údem církve. A víme, že církev, to je Kristus a my všichni, ubozí hříšníci, kteří potřebují jeho milosrdenství.

Roku 1876 se o velikonočním postu sestry Marii znovu otevřela stigmata v srdci, na hlavě, na nohou i na ruku. Byly to krvácející rány, znamení obzvláštního společného utrpení s Ježíšem za spásu hříšníků. Právě tehdy došlo k jejímu mystickému zasnoubení s Ježíšem. Sestra Maria to vysvětlovala: „Když nás Bůh povolal k životu, daroval nám svobodnou vůli. Ten, kdo věnuje svoji vůli Bohu Stvořiteli, dostane prsten jako znak zasnoubení s Bohem. To je vrchol všeho, čeho je možné zde na zemi dosáhnout. Je to prsten svatební!“

Sestra Maria byla přesvědčena o své velké hříšnosti. Byla pokorná, protože žila v pravdě. Říkala: „Můj Bože, jsme něčím tak maličkým! Jak může člověk sobě připisovat dobro? Přes všechny moje nevěrnosti mě Bůh miluje a zachrání mě jenom svým milosrdenstvím.“

Výstavba nového kláštera postupovala velmi rychle. Už od 21. listopadu 1876 bydlely sestry karmelitánky ve svém novém sídle na hoře Davidově. Patriarcha tam sloužil první mši svatou. Sestra Maria viděla, jak během ní mnoho duší přešlo z očištky do nebe.

Poslední etapa

Sestra Maria toužila po nebi. Čekala na smrt jako na hodinu svého vysvobození. Modlila se: „Uspiš, Pane, chvíli mého odchodu. Toužím po Tobě! Jsem jako dítě, kterému se ztratil otec, a ono ho běží

Bl. Maria od Ukřižovaného Ježíše s Bertou Dartigauxovou v karmelu v Pau

Mezinárodní asociace exorcistů

Kongregace pro klérus schválila právní statut *Mezinárodní asociace exorcistů*, tedy kněží, kteří se z pověření svého biskupa věnují službě exorcismu.

Deník *L'Osservatore Romano* publikoval zprávu o tom, že 13. června 2014 byla potvrzena právní subjektivita této asociace, jejímiž členy je 250 exorcistů ze 30 zemí světa. Myšlenka vzešla od P. Gabriela Amortha ze Společnosti sv. Pavla, který se této specifické církevní službě věnuje již 40 let. Tento italský exorcista byl zvolen v r. 1993 prvním předsedou zmíněné asociace a navrhl také její statuta.

P. Francesco Bamonte, exorcista římské diecéze, řekl vatikánskému deníku, že schválení této asociace Svatým stolicem „je důvodem k radosti nejenom pro její členy, ale pro celou církev. Bůh totiž v církvi povolává ke službě exorcismu některé kněze, aby v pokoře, víře a lásce doprovázeli lidi potřebující specifickou duchovní a pastorační péči, která je pozvedne a povzbudí na cestě osvobození a rozžehne v nich naději.“

P. Gabriel Amorth si od schválení asociace slibuje, že „si také ostatní kněží povšimnou této dramatické reality, která je často ignorována nebo podceňována. Exorcismus je totiž formou charity, dobročinné lásky k trpícím lidem, a nepochybně patří mezi skutky duchovního a tělesného milosrdenství.“

Podle www.radiovaticana.cz

Každou neděli od 3. srpna do 2. listopadu 2014

je ve **Vlastivědném muzeu Švábenice u Vyškova** otevřena **velká výstava s názvem MIKOLÁŠ ALEŠ – MALÍŘSKÁ TVORBA**. 2000 překrásných obrázků je rozděleno na tyto cykly: Náboženské motivy v díle Mikoláše Aleše • Alšův Špalíček národních písní a říkadel • Kalendář Mikoláše Aleše • Nástěnné malby a české dějiny v díle Mikoláše Aleše. **Otevřeno je vždy v neděli od 14 do 17 hodin.** Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni.

Zároveň si lze prohlédnout stálé expozice Vlastivědného i Kostelního muzea a novou Muzejní galerii betlémů. (Muzea a galerie jsou otevřeny vždy v době konání výstav nebo po předchozí domluvě se správcem muzea.)

Kontakt: +420 732 446 286

hledat. Jsem jako ptáček uvězněný v kleci. Otevři mi dveře, abych se mohla rozletět za Tebou!“

Radila sestřím: „Na cestě, kterou jdeme, dávejme pozor, aby nás nepřítel neobelstil. Dělejme často znamení kříže. Říkám vám to, o čem mě často poučuje Pán. Když přichází pokušení, ať jste kdekoliv, poklekněte před Pánem. Řekněte: »Pane, odříkám se satana, jeho díla, chci jenom tvého Ducha.« Když nevíte, co je dobré a co je zlé, řekněte v hloubi srdce v pokleknutí: »Pane, odříkám se satana, jeho díla, jeho náklonnosti, chci jenom Tebe a tvého Ducha.« Uvidíte, že se vám vždycky podaří zvítězit, pokud zachováte věrnost těmto slovům, protože vám budou často uštěďřovány údery a rány.“

Na jaře roku 1878 se matka představená spolu se sestrou Marií a další sestrou vydaly do Nazareta, aby tam zakoupily pozemek pro nový karmel. Když byly řeholnice na cestě, ukázal Pán Ježíš sestře Marii místo, kde Ho potkali dva jeho učedníci po zmrtvýchvstání a poznali Ho podle lámání chleba (srov. Lk 24,29–32). Pozdější archeologické vykopávky potvrdily, že to je skutečně vesnice Emauzy, o níž čteme v evangeliu.

Po návratu z Betléma sestra Maria znovu plnila svou povinnost při kontrole stavebních prací. Když šla 22. srpna 1878 po schodech a nesla pracovníkům pití, zakopla a spadla, při tom si zlomila levé rameno. Krátce nato se objevila gangréna. Byla si vědoma toho, že brzy zemře. Řekla sestřím: „Jsem na cestě do nebe, touha mého života se zanedlouho vyplní. Půjdu k Ježíšovi.“ Dne 26. srpna 1878 se naplnilo její největší životní přání. Sestra Maria odešla k Pánu. Měla 33 let. Před smrtí se vyzpovídala, přijala svátost ne-

mocných a Nejsvětější svátost. Své utrpení obětovala za církev, za Francii a za karmel. Během agonie zvolala: „Jako laň touží po vodních bystřinách, tak prahne má duše po tobě, Bože!“ (Ž 42,2) Ve chvíli smrti její tvář ztuhla s výrazem vytržení a radosti ze setkání s Kristem. Na jejím těle byly vidět rány stigmat a v jejich místech bylo tělo průzračné.

Pohřeb sestry Marie se konal 27. srpna. Účastnily se ho obrovské zástupy lidí. Toho dne bylo nad karmelem vidět duhu se zelenou korunou uprostřed a v karmelitánských kláštorech v Betlémě a v Pau byla cítit stejná nádherná vůně, jakou bývala někdy obklopena sestra Maria, když tam bydlela.

Sestra Maria Baouardy od Ukřižovaného Ježíše (Malá Arabka) byla beatifikována 13. listopadu 1983. Svatý Jan Pavel II. řekl během homilie: „Opravdová moudrost a rozumnost předpokládají postoj »prostáčka« chápány jako podřízenost Duchu Svatému. Jenom ten umožňuje poznání v Synu, skrze Syna i se Synem, tajemství Otce, která zůstávají ukryta před moudrymi a rozumnými tohoto světa, zaslepenými hloupostí a pýchou (srov. 1 Kor 1,18–21). (...) Celý život té mladé Arabky, plný neobyčejných mystických darů, byl – ve světle Ducha Svatého – uvědomělou a neodvolatelnou odpovědí na povolání ke svatosti, čili odpovědí na onen věčný plán spásy (...), který byl připraven pro každého z nás prostřednictvím Božího milosrdenství.“ Díky jejím přímluvám u Boha se stávají početná zázračná uzdravení a obrácení.

Blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše, vyprošuj nám dar čistého a pokorného srdce. Uč nás přijímat každé utrpení a obětovat je i s naší vůlí Ježíšovi.

Z Mithycie sie! 2/2014 přeložila -vv-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů

a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Démoni chtějí, abychom byli jako oni

Na začátku července vatikánská Kongregace pro klérus právně uznala Mezinárodní asociaci exorcistů. Ta sdružuje kněze věnující se této službě ve třiceti zemích světa. Předseda asociace P. Francesco Bamonte, člen Kongregace služebníků Neposkvrněného Srdce Mariina a exorcista římské diecéze, komentoval pro Vatikánský rozhlas tento krok Apoštolského stolce:

„Během dlouhých dějin církve nikdy nepovstala asociace tohoto druhu. Stalo-li se tak, lze v tom spatřovat znamení časů. Duch Svatý odpovídá na požadavky naší doby, probouzí v církvi stále větší vnímavost k poslání, které jí Ježíš Kristus světil a k němuž patří také vyhánění démonů. Duch Svatý zároveň inspiroval a ustanovil v církvi asociaci kněží exorcistů, aby vnímali sílu plynoucí ze společenství se spolubratry, kteří plní tutéž službu, mohli být pravidelně v kontaktu a dělit se o svoje zkušenosti. Tak budou moci nabízet konkrétnější a účinnější pomoc těm, kteří se na ně obracejí.“

O významu a potřebě kněze exorcisty v diecézi P. Bamonte říká:

„Přítomnost kněze exorcisty v diecézi je velice důležitá. Pokud takový kněz chybí, vede to často k tomu, že se lidé obracejí na mágy, proutkaře a různé sekty. Je zbytečné mít strach z toho, že když lidé budou vědět o knězi exorcistovi ve své diecézi, budou podléhat snadněji dojmům, že jsou oběťmi dábelké posedlosti. První starostí každého exorcisty, který má zdravý rozum, je totiž vyhybat se vytváření a udržování iluzí o posedlosti, která neexistuje. Exorcista je především evangelizátor a kněz, takže ať už příčina zla, které někoho postihlo, má opravdu formu mimořádného působení démona či nikoli, vždycky se snaží nabádat ke klidu a pokoji, důvěře v Boha a naději v jeho milost. Tam, kde se skutečně potvrdí nějaký druh posedlosti, doprovází ony bratry a sestry sužované Zlým, s pokorou, vírou a láskou, podporuje je v tomto zápase, dodává jim odvalu na úmorné cestě k osvobození a oživuje jejich naději.“

O míře trápení lidí, kteří skutečně trpí dábelskou posedlostí, exorcista římské diecéze poznamenává:

„Ve své zkušenosti, jakož i ve zkušenostech mnoha jiných exorcistů – a týkajících se přirozeně lidí opravdu posedlých – se setkávám s muži a ženami, kteří jsou dokonale při smyslech a zdravém rozumu, avšak jsou vystaveni takovému stupni utrpení, které si lze jen obtížně představit. Vzhledem k této bolesti je nemožné zůstat indiferentními a přál bych si, aby se mnozí jiní kněží osobně přesvědčili o této dramatické, často igno-

Přítomnost kněze exorcisty v diecézi je velice důležitá. Pokud takový kněz chybí, vede to často k tomu, že se lidé obracejí na mágy, proutkaře a různé sekty.

rované a podceňované realitě. Exorcismus je forma dobročinné lásky, přinášející užitek trpícím lidem, a bezpochyby patří mezi skutky tělesného i duchovního milosrdenství.“

Papež František zmiňuje velice často démona ve svých homiliích a kromě toho zaslal také loni v září poselství účastníkům setkání italských exorcistů; to komentuje P. Bamonte:

„Základem kázání a učení papeže Františka je bezpochyby Ježíš Kristus. Nicméně často nás papež vybízí, abychom nezapomínali na to, co nám říká Písmo svaté, že totiž démoni existují: jsou to andělé, kteří byli Bohem stvořeni jako dobří, ale sami se přetvořili na zlé, protože svobodným rozhodnutím odmítli Boha a jeho království a tak dali vzniknout peklu. Působí v osobních i kolektivních dějinách lidí a snaží se totéž rozhodnutí pro zlo propagovat mezi lidmi. Nestačí nám proto jen vědět, že démoni existují, ale je třeba také znát, jak působí, abychom jejich útokům předcházeli a neupadali do jejich osidel. Papež často popisuje, jak působí démoni, kteří se skrze pokoušení snaží

separovat lidi od Krista. Démoni chtějí, abychom byli jako oni. Nechtějí Kristovu svatost v nás, nechtějí naše křesťanské svědectví, nechtějí, abychom byli Ježíšovými učedníky. Papež také mnohokrát zdůraznil, jak se démoni, kteří jsou odporní a hnusní, přestrojují za anděly světla a činí se přitažlivými, aby účinněji sváděli lidi. Ježíš nás v evangeliu učí, jak s demony bojovat a s jeho milostí je přemáhat. Papež však nemluvil jenom o běžném dábelském působení, ale v souvislosti s evangelními popisy Ježíšových exorcismů zmínil také dábelskou posedlost. To je realita, které my exorcisté čelíme touto službou, kterou Kristus světil církvi a kterou plníme v jeho jménu. Obraz církve jakožto »polní nemocnice, kde se ošetřují zranění«, jak jej vylíčil papež František, se obzvláště hodí k poslání svěřenému exorcistům, kteří jsou povoláni být milosrdným Samaritánem, jak jej podrobně popisuje Ježíš v podobenství, a mají pomáhat bratřím, kteří jsou drásáni a sužováni Zlým. Loni v září jsem požádal papeže Františka o povzbuzení italských exorcistů, kteří se sešli na sympoziu, a on velmi ochotně spolu s apoštolským pozhnáním vzkázal, že »si cení církevní služby těch, kteří službou exorcismu prokazují tuto formu dobročinné lásky a přinášejí prospěch trpícím lidem, kteří potřebují osvobození a útěchu«.

Jaké existují zbraně proti ďáblu, vypočítává P. Francesco Bamonte v závěru rozhovoru:

„Mocnou zbraní, jak říká papež František, jenž nás vybízí nosit s sebou v kapse evangelium, je četba a meditace Božího slova. Když na nás toto Slovo sestoupí, žije a působí v nás, naplňuje naše nitro milostí Ducha Svatého. Potom je to růžence a zasvěcení Matce Boží, kterou démon obzvláště nenávidí. Často se zpovídat, tedy pokorně uznat, že jsme hříšníci, vyznat vlastní hříchy a prosit Boha o sílu se jich už nedopouštět. Účastnit se mše svaté ve sváteční dny. A potom bojovat proti svým neřestem, bojovat proti tomu, co v našem nitru zanechal prvotní hřích, aby opět triumfoval nový člověk v Kristu.“

Podle www.radiovaticana.cz

V neděli 31. srpna 2014 v 10.30 hodin se uskuteční v Blatnici pod Sv. Antonínkem u kaple sv. Antonína DĚKOVNÁ POUŤ - DOŽÍNKOVÁ. Sloužit bude Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský.

Bez Něho nevzniklo nic

Jako vědec jsem přesvědčen o tom, že poctivá věda nás přivádí k Bohu. Jeden mladý člověk za mnou přišel po přečtení několika mých článků o vědeckém zdůvodnění existence Stvořitele a zkritizoval mě řka, že nerozumím podstatě evoluce.

Poradil mi, abych si přečetl práce profesora Richarda Dawkinse, které velice přesvědčivě popisují evoluční procesy. Solidnost žádala, abych do nich nahlédl... Profesor R. Dawkins ve své knížce *Climbing Mount Improbable* (Penguin Group, 1996) vypráví o evoluci, přičemž tvrdí mj. toto: „Žirafa se vyvinula z předka podobného dnešnímu okapi.“ Ta slova znějí naprosto jistě, tak jako by věda znala vyčerpávající odpověď na otázku, jak a kdy k tomu došlo. Proces evolučního prodloužení krku je pro Dawkinse nejpozoruhodnější a vůbec nebudí pochybnosti: „Zda se to mohlo podařit v průběhu jedné velké mutace? Hned odpovím, že jsem si jistý, že se to nestalo. Nedá se ale tvrdit, že se to tak stát nemohlo.“

Kvůli spravedlnosti je třeba poznamenat, že profesor Dawkins uznává, že je nemožný například samočinný evoluční vývoj třeba letadla Boeing. Těžko ale pochopit jeho víru v náhodný vývoj žirafího krku. Pro něho je totiž zdůvodněním „nevelký rozdíl (...) mezi krkem žirafy a okapi (a pravděpodobně předka žirafy, který měl krátký krk). Máme stejné pořadí sedmi obratlů propojených cévami, nervy, žilami a skupinami svalů. Rozdíl spočívá jenom v tom, že každý krční obratel je o hodně delší a všechny spolupracující složky jsou proporcionálně rozšířené a prodloužené.“ Možná, že profesor zapomněl spočítat krční obratle žirafy, je jich totiž osm. Ale to není problém. Kompromitování evolucionistického úhlu vidění reprezentovaného a nezdolně bráněného ateistou profesorem Dawkinsem spočívá v tom, že evoluční prodloužení krku žirafy není možné ani najednou (velká mutace), ani postupně (miliardy malých kroků).

Proč má dlouhý krk?

První otázka, na kterou zastánci evoluce nemohou najít odpověď, zní takto: Proč vůbec žirafám dlouhý krk narostl?

Nezávisle na tom, zda uvěříme v teorii hlásající, že žirafa natahovala krk po žrádle, a proto jí krk narostl, nebo také v jinou: jako že by se žirafy náhodně rodily s dlouhým krkem a ty s krky delšími sahaly výš pro lepší potravu, což jim dávalo převahu nad pobratimy majícími krky kratší – ani tak netrefíme do černého. Žirafa se totiž vůbec neživí převážně listím vysoko rostoucím.

Každé dítě ví, že se žirafa nerodí s třímetroým krkem. Ten krk vyroste rostoucímu jedinci během tří až čtyř let, mladší žirafy absolutně nedokážou využívat takové „výhody“. Kdyby šlo jenom o vysoko rostoucí listí akácie, žirafí rod by momentálně vymřel, poněvadž jejich mláďata by nemohla dosáhnout na svoji základní potravu. Kromě toho, i když to je méně známý fakt, samice žiraf mají v průměru krk o jeden metr kratší než samci, a přece také musí jíst, aby přežily (viz např. F. Hitching, *The Neck of Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New Haven 1982). Ukázalo se, že samice víc než 50 % času žerou s krkem nataženým horizontálně, ne směrem vzhůru. Výzkumy také prokázaly, že všechny žirafy „se pořád v období sucha živí nízko rostoucí trávou a listím keřů a pro listí akácie se natahují jenom v období dešťů“ (R. E. Simmons, L. Scheepers, *Winning by a neck: sexual selection in the evolution of giraffes*, in *The American Naturalist* 148 (5)/1996, s. 771–786). Autoři ve zmíněném článku – poněvadž spatřovali jasně, že dlouhý krk žirafám spíše překáží v získávání potravy – přišli s hypotézou, že za jeho evoluční rozvoj vděčí zvířata oné roli, kterou hraje krk v boji o samice. Určitě scházelo zdůvodnění, protože vědecký svět tu hypotézu neuvádí – fakt ale zůstane faktem: dlouhý krk žirafám nepomáhá při zajišťování potravy. Je zřejmé, že by bylo třeba se zamyslet nad tím, zda je z technického hlediska pro žirafu jakožto přežvýkavce snazší opakovaně přežvýkavat potravu, která při návratu z žaludku do tlamy musí překonávat tři metry výšky...

Jednorázová „velká mutace“?

Profesor R. Dawkins je dobrý v evoluční rétorice, zato ale má na profesora slabší představy o fungování živých organismů,

nebo alespoň žirafy. Zkusme si představit, že se realizoval nepravděpodobný zázrak mutace a z „pražirafich“ rodičů se najednou narodila žirafa s dlouhým krkem. Kdyby taková nová žirafa natáhla krk, aby dosáhla na vytoužené listí akácie, prostě by padla kvůli nedokrvení mozku, poněvadž její srdce by nebylo schopné vytlačit krev do výšky pěti metrů. Příběhy by hyeny, sežraly by padlou žirafu a evoluce by skončila.

Aby bylo možné uvěřit, že taková náhodně narozená žirafa s dlouhým krkem přesto přežila, musíme přijmout dvakrát nepravděpodobný předpoklad, že se narodila s dlouhým krkem a s větším srdcem – právě zároveň – přibližně třikrát vydatnějším, vytvářejícím tlak v řádu 260/350 mm Hg (34,7–46,7 kPa), aby v ústrojích zásobujících mozek ve výšce 5 m dosahovalo 130 mm Hg (17,3 kPa) – tolik, kolik je třeba. Naše žirafa natahuje krk, požívá listy akácií, ale když sklání hlavu dolů, aby se napila vody, všechna krev, kterou ohromné srdce tlačí do výšky pěti metrů, udeří do mozku, který se nachází na úrovni povrchu vodní hladiny. Žirafa umírá a hyeny uzavírají proces přirozeného výběru. Co s tím dělat? Musíme pozvat dawkinsovského „slepého hodináře“ (čili neuvědomělé evoluční procesy), který by zaranžoval náhodný vznik celého systému svalů, houbovitě hmoty, zvrtných záklopek a pomínout ty, které blokují přístup krve do mozku v případě přetížení. Někdo, pokud to není „slepý hodinář“, zvládne řešit takové čistě technické problémy – problémy, na jejichž existenci, jak vyplývá z jeho tvrzení, sám profesor Dawkins ani nepomýšlí. Ale dejme tomu, že se stal mnohanásobný div a po další cestě se „pražirafim“ rodičům narodil jedinec s dlouhým krkem vybavený zdatným srdcem a nutným systémem odolávajícím přetížení, který by mohl bez možnosti pádu žrát listí z akácie a pít bezpečně vodu z potoka. Bohužel, darwinovský přirozený výběr je nelitostný, a když si naše žirafa jenom poranila nohu o kámen, z rány pod obrovským tlakem vytryskl proud krve – a za chvíli měly hyeny zase co žrát. Zdá se, že boj o život v podobě náhodného výběru přeje pouze hyenám...

Ale „slepý hodinář“ se nevzdává. Po mnoha nezdařených pokusech a řadě různorodých kombinací se přece jen (úplně náhodou!) rodí žirafa s dlouhým krkem,

se silným srdcem, se systémem chránícím mozek před vysokým tlakem a s tlustou kůží na nohou, v níž je mnoho velmi tenkých cévek lehce zadržujících krev. Mohlo by se zdát, že konečně bude taková pražirafa počátkem nové rodiny pěkných savců, které budeme moci v zoo ukazovat dětem, kdyby nebylo těch strašných embolií. Krev začala ucpávat vlasečnice v nohách, žirafa už nemohla běhat ani chodit, tak se jí znovu věnovaly hyeny.

Jsem velmi zvědav, zda by takový znovu slepý profesor Dawkins byl schopen vymyslet řešení tohoto problému. A jestliže mu napovíme, jaké řešení je uplatněno v žirafách, zda bude i nadále věřit v nemyslitelného „slepého hodináře“, který s nepravděpodobnou inteligencí řeší technické problémy? Řešení je totiž geniálně jednoduché, ale není asi realizovatelné cestou postupných nebo jednorázových „předělávek“ jakékoliv podstaty v žirafě.

Jde o velikost červených krvinek. Například člověk má červené krvinky třikrát větší než žirafa. Kdybych tedy měl uvěřit, že z nějakého předka připomínajícího okapi (s krátkým krkem, s normálním srdcem, s běžným uspořádáním krevního řečiště a s normálním rozměrem červených krvinek) se může zrodit žirafa (s dlouhým krkem, se silným srdcem, se systémem, který chrání mozek před zatížením nadměrným vzrůstem tlaku krve, se systémem krevních vlasečnic v nohách a s menšími červenými krvinkami), musel bych zcela jasně popřít veškerou dnes všeobecně dostupnou úroveň vědy.

A vůbec, taková žirafa by se nedožila zralého věku a evoluci by nepopohnala kupředu, poněvadž o tři metry prodloužená průdušnice v sobě obsahuje 2,5 litru vzduchu. Takže žirafa nejdřív vdechuje 2,5 l použitého vzduchu, který vyšel z jejich plic a zůstával v průdušnici, a teprve poté se do plic zvířete dostává čerstvý vzduch. Bez podstatných konstrukčních změn dýchacího ústrojí bude žirafa i nadále potravou pro hyeny...

„Postupná“ přeměna?

Kdybychom poctivě uvažovali o možnosti postupného, z generace na generaci přecházení hypotetického žirafiho předka s krátkým krkem do podoby současné žirafy, měli bychom problémů ještě víc. Především je těžké srovnat se všemi všeobec-

ně známými vědeckými fakty víru v to, že nejdřív žirafě narostl trochu delší krk, současně trochu větší srdce, zároveň jedna zpětná záklopka v systému, který přivádí krev do mozku, zároveň se trochu zúžily cévky v jejích nohách a jemně se zmenšily rozměry jejích červených krvinek. Znamenalo by to existenci milionů zkoordinovaných mutací, realizovaných milionkrát v přesně vymezené posloupnosti a zahrnujících změny všech orgánů a ústrojí zvířete. Nepravděpodobnost takových korekčních snah opakujících se z generace na generaci prostě sahá až k nemožnosti. Navíc by takový jev protřečil samotné teorii evoluce, která vychází z náhodnosti a samostatnosti veškerých změn nastávajících ve světě, který nás obklopuje – vždyť je přece vidět pouhým okem, že takové změny pokaždé musí směřovat nějakým konkrétním směrem a sloužit konkrétnímu cíli.

Avšak největším problémem by byl nedostatek času k takovým postupným změnám. Německý genetik dr. Wolf-Ekkerhard Lönnig uvádí, že v souladu se systémem hodnocení používaným v paleontologii se počítají evoluční změny velikosti koňských zubů přibližně na 1 mm za milion let. Vezmeme-li v úvahu takový přírůstek pro osm (nebo třeba sedm) krčních obratlů žirafy, bylo by třeba počítat přinejmenším s 10 000 přechodnými formami mezi okapi podobnými předky a žirafami, samotné prodloužení krku by muselo trvat miliardy let. Vzhledem k ještě dalším činitelům, na které prof. Dawkins zapomněl, zvětší se nekonečně počet těch přechodných forem a doba potřebná k evoluci. Žirafa má totiž k „proměnění“ z krátkokrkych „předků“ kolem 25 000 genů, 90 000 bílkovin alternativního splicingu, 200 kloubů a 300 kostí, k nimž jsou připojeny vazy v počtu 1000 a šlachy v počtu 4000, dále 700 svalů, 100 miliard neuronů, z nichž je utvořen nervový systém, a 100 000 kilometrů krevního řečiště – a to všechno musí v každé generaci procházet přesně určenými změnami, při nichž bude zároveň plně zajištěna funkčnost organismu žirafy. Bylo by k tomu zapotřebí stovek tisíc nasměrovaných mutací v každé generaci, ovšem tady to všechno znovu vážne. Víme totiž, že škodlivé mutace se stávají mnohokrát častěji než ty prospěšné (viz např. T. Ohta, M. Kimura, *Genetic Load due to Mutations with Very Small Ef-*

14. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD 17. – 23. 8. 2014
na poděkování svatým Cyrilu a Metoději, s prosbou,
aby jejich dědictví opravdu žilo, a letos zvláště
za posvěcení rodin a za rodiny v těžkostech

DUCHOVNÍ TÉMA:

VĚŘÍM VE SVATOU CÍRKEV OBECNOU

ZAČÁTKY 14 PROUDŮ:

Neděle 17. 8.: Radešinská Svratka, Bohuslavice u Hlučína

Pondělí 18. 8.: Vranov nad Dyjí, Vítochov, Sebranice, Netín

Úterý 19. 8.: Znojmo, Olešnice na Moravě, Velké Mezíříčí

Středa 20. 8.: Boskovice, Brno-Bystrc, Olomouc, Mikulov

Čtvrtek 21. 8.: Slavkov u Brna, Skalica na Slovensku, Ostrožská Lhota, Ratíškovice

Pátek 22. 8.: ostatní proudy pokračují, setkání všech na Klimentku kolem 13 hodin

Sobota 23. 8.: Uherský Brod, Veselí n. M., Buchlovice, Boršice

PROGRAM v sobotu 23. 8. 2014 na Velehradě:

10.30 obnova zasvěcení, přijetí do Společenství čistých srdcí, jeho členové vedou modlitbu růžence

- 11.30 mše svatá – slouží probošt Pavel Pacner
- 15.00 přednáška P. Piňhy o 25 letech svobody, požehnáni a rozloučení

Papež František řekl 5. 5. 2013 v Římě: „Když putujete do poutních svatyní s celou rodinou, hlásáte evangelium.“

S sebou: karimatku a věci na spaní. Zavazadla (i unavené poutníky) vezme doprovodné vozidlo. Spíme vždy pod střechou.

Příhlášky a informace:

- Mons. Jan Peňáz, www.poutnik-jan.cz
 - P. Marek Dunda, www.fatym.com
 - jáhen Ladislav Kinc, kinc@biskupstvi.cz.
- Srdečně zveme, zvláště na poslední den.

fect, in Japan Journal of Genetics Vol. 46, No 6, 1971, s. 393–401), takže na ty stovky tisíc prospěšných mutací by připadaly miliardy mutací škodlivých, které by neustále kazily evoluční vývoj žirafy. Kdy by se to všechno mohlo odehrát? Vždyť přece od chvíle vzniku obratlovců (kambrijská exploze) uplynulo sotva 500 milionů let, a podle všeobecně přijímaného měřítka evoluce před 60 miliony let ještě neexistovali žádní sudokopytníci, z nichž by se žirafa mohla se svým dlouhým krkem vyvinout... Lehce se dá spočítat: při prodloužení dokonce o 10 mm za jeden milion let by měla žirafa krk prodloužený sotva o 60 cm.

Navíc zkameněliny neukazují ani jednu přechodnou formu, která by vedla ke „vzniku“ žirafy z nějakého předka, kterého uvádí R. Dawkins a další evolucionisté. Mikael Fortelius, profesor evoluční paleontologie pracující v Helsinkách, vypracoval seznam nalezišť zkamenělin žiraf o 62 stranách; uváděl kolem 500 příkladů

z několika stovek nalezišť, přičemž žádná z těch zkamenělin neukazuje na jakoukoliv evoluci této čeledi zvířat. Přechodné formy prostě nejsou a po několik milionů let se žirafy prakticky nezměnily.

A vypadalo to, že náhodný vývoj dlouhokrké žirafy z krátkokrkého předka je tak jednoduchý a samozřejmý!

Shrnutí

Náhodný vývoj, který by měl údajně dovodět ke vzniku nových druhů a čeledí zvířat, bohužel nesloží zkoušku v konfrontaci s vědeckými údaji. Největší překážkou při jeho realizaci je přirozený výběr, který, jak jsme viděli, více prospívá mrchožravým hyenám než žirafám. Výběr totiž, jak ukazuje samotný název, musí mít z čeho vybírat – jestliže se ale do výstavby nového organismu pustí „slepý hodinář“, čili řada náhodných evolučních činitelů, není prostě z čeho vybírat – všechno samo pojde.

Poctivý rozum vědce má z těchto faktů udělat racionální závěr: jestliže náhodný vývoj dlouhého krku (ať už cestou velkých násilných změn, nebo v důsledku milionů malých kroků) by nepochybně způsobil vyhynutí žiraf, musíme tedy přijmout existenci Moudrého, Předvídatého a Mocného Konstruktéra, který všechno promyslel a stvořil žirafu takovou, jaká je – schopná života v těch podmínkách, do kterých byla umístěna. Vlastně tam, kde není náhodnosti, existuje působení s určitým cílem, jak je psáno: „Všechno totiž bylo stvořeno ke svému účelu.“ (Sir 39,21) „Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl,“ říká svatý Pavel (1 Kor 12,18), který vůbec nebyl profesorem na Oxfordu, ale rozuměl tomu, že harmonie a systémová spolupráce jednotlivých částí těla nemůže být výsledkem náhodných samočinných procesů. Viděl ale zaslepenost lidí, kteří neznají Boha, žádal je, aby „se obrátili od těchto marných věcí k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich“ (Sk 14,15).

Proto se pod tlakem nezvratných vědeckých důkazů odvrátíme od těch marných věcí, od neodůvodněné ateistické ideologie a od hříchu, který nás ničí, a spolu s anděly volejme: „Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť Ty jsi stvořil všecko.“ (Zj 4,11)

*Z Mihujcie sie! 5/2013
přeložila -vv-*

Všechno přežil s Boží pomocí (1)

**Herbert Killián a pár facek,
které ho přivedly do sibiřského gulagu**

Při jeho přednáškách, jak jsem nedávno slyšela, byli mladí lidé vyprávěním Herberta Killiána hluboce dojatí. Také při přednášce o třech knihách, které napsal o svém životě, tomu bylo podobně. Nemohla jsem to dílo odložit z ruky. Ne ani tak kvůli popisu jeho utrpení v sibiřském gulagu – hlad, zneužívání a zima ho skoro stály život –, nýbrž také proto, jak vyprávěl, že necítí nenávisť ani pohrdání vůči ruskému národu ani vůči těm lidem, co mu to způsobili. Naopak: muž vyprávěl o hlubokých přátelstvích, velkorysé pohostinnosti, intenzivních zkušenostech víry a četl o krásách země, do níž přes všechno „zapustil jemné kořeny“. Před nedávnem jsem ho navštívila doma ve 13. vídeňském okrese, kde bydlí společně se svojí ženou Annou.

Vyprávěl mi, že přišel na svět v Korneuburgu. Jeho otec byl gymnaziálním profesorem, matka zůstala u tří dětí doma. Svou křesťanskou víru praktikovali jen tak, že chodili v neděli do kostela. Na podzim 1943, ve svých 15 letech, byl Herbert, jako mnoho jiných v posledních letech války, povolán k pomocné službě u letectva. Protože nebyl žádným nadšeným studentem, byl hrdý, že jako dospělý může bránit svoji zemi. Jeho první služba byla čtyři měsíce u protiletectvé obrany ve Vídeňském Novém Městě. Svazy bombardérů létaly nad ním. Okolo vybuchovaly bomby. Kamarádi pokládali své životy za „národ a vlast“. Dramaticky to pokračovalo až v zimě 1944, kdy bojoval na západní frontě. Před posledním pěším nástupem na frontu mu někdo v noci ukradl jeho strojní pistoli. Místo ní mu podstrčil nepotřebnou pušku. Dostal se do zákopu. Náhle zvolal jeho kamarád: „Američané přicházejí!“ Co dělat? Pistoli by už střelil... nebo by se sám zastřelil... Soused ho upozornil, aby nechal pušku ležet. „Jsem rád, že jsem byl ušetřen toho, abych musel střilet na člověka,“ děkuje dnes Bohu.

Tak přišel do amerického zajetí ve Francii. Podnikl dva pokusy o útěk, druhý se podařil. Napínavěji než kriminál-

ní román se čte o době strádání při cestě Francií a Německem. Anděl strážný ho chránil neuvěřitelným způsobem. V červenci 1945 se mu podařilo probít se s cizím pasem do Korneuburgu.

Nyní se poprvé setkal také s Rusy. Hrozné vzpomínky má na pronikavé výkřiky znásilňovaných žen, které byly v noci slyšet široko daleko. Co našel doma? Byt rodičů byl obsazen komunisty, rodiče uprchli do kraje Waldviertel, jenom sestra zůstala ještě v Korneuburgu, její muž padl v Polsku, bratr byl v americkém zajetí. Protože po příchodu domů neměl ještě dokončenou školu, šel znovu do gymnázia. V květnu 1947 udělal písemnou maturitu.

V červnu – to se právě připravoval na ústní zkoušky – se stala příhoda, která měla hrůzné následky: Před domem slyšel výkřiky. Synové ruských důstojníků vyháněli bitím děti z Killiánova domu. Potom co je maturant nejprve vyhnal, házeli kameny do jeho oken. „K tomu musím říct, že nenávisť k Rusům byla ve mně z doby nacistické, před ní i po ní. Co jsem zažil vražd, krádeží a znásilňování od Rusů, když jsem se vrátil ze zajetí zpátky, potvrzovalo to, co nám vždycky říkali o ruských »podlidích«. Tyto věci samozřejmě takovou nenávisť podporovaly.“

Killián pospíchal tedy dolů, chytil jednoho kluka a dal mu tři facky. Ruští vojáci, kteří byli před blízkými kasárnami na stráž, se seběhli kolem, srazili ho na zem, že zůstal ležet a krvácel. Pak ho dovezli na velitelství. Ve sklepě ho v příštích 24 hodinách vojáci desetkrát zmlátili: „Třikrát jsem ztratil vědomí. Ztratil jsem také několik zubů, když jsem ležel na zemi a holinkami po mně šlapali,“ vzpomíná si na tento nezapomenutelný zážitek.

Nakonec skončil v policejním vězení ve Vídni. O tři týdny později padl rozsudek: tři roky vězení za chuligánství. To znamená, že by si mohl tuto dobu třeba odsedět ve Vídni. Ale stalo se jinak: Osm týdnů strávil se čtyřmi kriminálními Rusy, kteří ho mlátili, v nějakém vězení v Šoproni. Směl ležet jenom pod pryčnou, bez de-

ky. Tehdy pocítil poprvé touhu po náboženství, po Bibli, přání, aby o tom mohl s někým mluvit. Rozhodl se, že po svém návratu se bude věnovat duchovnímu povolání. Tato představa změnila jeho zoufalství ve vnitřní spokojenost, „dokonce v pocit štěstí“. Tato duševní síla ho zcela neopustila ani v následujících letech.

Z Šoproně ho vezli do Lembergu a nakonec po šest týdnů v nákladním vagóně – spolu natlačeného s 9 Rakušany (kteří mu dávali pocit vlasti, útěchu a podporu), 11 Maďary a 60 kriminálními Rusy – na nejvzdálenější východní okraj Asie. Nejdříve tři dny bez vody, bez jídla. Nakonec bylo na den půl litru vody pro 10 mužů! Kriminálníci terorizovali svoje okolí. Šlo o holé přežití. Není možné vylicít všechnu tu brutalitu a strádání. Nakonec byli všichni zajatci naloženi na nákladní loď: 5000 lidí v nákladním prostoru, síla větru 9 až 10 (Beaufortovy stupnice – pozn. red.). Po dvou dnech dostal Killián – jako také mnozí jiní – úplavici. Tedy pekelné bolesti a těžké průjmy. Byl jenom jeden záchod, dřevěná přepážka daleko nahoře, dosažitelná po kolmém žebříku, vně lodního zábradlí. Postříkán zuřícími vlnami, musel se pevně držet, jinak by spadl přes palubu. Denně házeli mrtvolu do moře.

Killián přežil, ale koncem října, po příchodu do přístavu Magadan, hlavního města Kolymy, „země bez návratu“ – na konci světa, naproti Aljašce – byl slabý na to, aby mohl chodit. Kamarádi ho dovlekli do nemocničního baráku. Měl 39 stupňů horečky. Při dalším transportu do ústřední nemocnice, vzdálené 450 km, na nákladním autě (při -45 °C) byli další mrtví. Rakouské kamarády mezitím ztratili. Teď byl jenom mezi Rusy, jejichž řeči nerozuměl – mezi úplnými kriminálníky, vrahy, lupiči, protože jeho přestupek spadl mezi „kriminální“.

„V nemocnici nebyly žádné obvyklé léky. Lékař byl Rus, který byl kvůli jednoročnému studiu ve Vídni odsouzen k 10 letům na Sibiři! Dal nám jodové injekce proti úplavici – bylo to velmi bolestivé, ale účinné. On mi zachránil život. Někteří vůbec nechtěli být zachráněni. Snědli mýdlo, tím se průjem nezastaví, a oni na to zemřeli,“ vyprávěl mi. Málo jídla a nedostatek vitamínu C mu způsobily ještě kurděje. Zu-

Manželé Killiánovi a portrét 15letého Herberta

by se povážlivě uvolnily. Jeden felčar ho léčil domácími prostředky: jehlicemi borovice limby a kleče. Všechno to jsou důkazy, že ho Bůh nikdy neopustil. Také setkání v nemocnici s „otcem Herbstem“, knihkupcem z Rigy, který měl nemocné srdce. Protože byl Němec, byl odsouzen za špionáž. „Ten mi otevřel oči, když mi řekl: »Nesmíš se na to dívat jako na trest, Bůh na tebe vložil zkoušku. Je to dar. Nikdy se neptej: Proč právě já? Kdo se takto ptá, je na špatné cestě. Ten, kdo se stále hádá s Bohem a se svým osudem, nebude se nikdy moci stát šťastným.« S ním jsem mohl vést intenzivní hovory o víře. To byl pro mě nádherný dar.“ Z jeho slov čerpal naději a sílu: „To nejhorší, co může být, je upadnout do beznaděje,“ vysvětlil mu otec Herbst.

Důvodů pro to bylo dostatek, protože po 3,5 měsících v nemocnici byl uznán dostatečně zdravým, aby mohl být odeslán do zlatokopecského tábora – což se téměř rovnalo rozsudku smrti. Došlo k tomu po obvyklé tělesné prohlídce. Jeden nadporučík procházel řadami nahých zajatců a zkusil hmatem na zadek, jestli mají už dostatečnou zásobu tuku. Otec Herbst mu dodával odvahu, dával mu naději: Bůh ti dá sílu snášet utrpení, on ho také zase odebere. Musíš jenom stále jít za světlem, pak tě nebude moci zdolat žádná bouře. „Jeho hluboká víra mi byla ukazatelem pro celý můj život,“ zjistil H. Killián.

Po 30km pochodu dosáhla skupina plně vyčerpaných zajatců tábora, kde se kutalo zlato. Gulag. Killián popisuje život-

ní podmínky: „Devět měsíců zima, suché chladno, čtyři měsíce teploty -50 °C až -60 °C. Mnoho nerostného bohatství: zlato, stříbro, diamanty, uran, železo a uhlí. Protože žádný normální občan by při těchto teplotách nechtěl pracovat, přicházeli sem od roku 1932 zajatci na nucené práce.“ Špatně utěsněný blokový dům – na stěnách led – a dřevěná pryčna s tenkou vrstvou starého páchnoucího sena se teď staly jeho novým domovem. Jeho noví „přátelé“: malá černá zvířátka. V dlouhých řadách táhnou nad jeho hlavou při hledání obživy a dopadají dolů přesně na něho: štěnice.

Při -60 °C se teď chodí každé ráno na kutací dvůr. Tupým sochořem má vysekávat díry do země zmrzlé jako kámen při hledání zlata. „Ty dělat, jinak nic jíst, žádný chléb!“ Už po málo minutách se lepší ruce a košile na led tyče. Tvoří se první z mnoha velkých, bolestivých, vodou nalitých puchýřů, které si ponese do příštích let. Pracovní norma je především pro nováčky dlouhou dobu nespílitelná. Tak následují kopance, málo nebo žádné jídlo, nadávky. Večer úplné vyčerpaní.

Jednoho dne se mstí jeden strážný, kterému nechtěl odsypat svých pár gramů tabáku na kouření. S ostatními se ocitl v izolaci: třikrát tři metry bez oken, těsně našlapaní muži, jeden vedle druhého, na sobě. Killiána přepadl smrtelný strach, nedostávalo se mu vzduchu, ztrácel stále znovu vědomí. Mučení skončilo teprve příští den.

Jednou nebyl po čtyři dny žádný chléb. Tehdy si cpali do úst trávu a listy, aby na krátkou chvíli utišili žaludeční křeče. Hlad určuje život: „Hlad nezná strach z infekce, nic mu není odporné, nemá omezení,“ říká H. Killián ze zoufalé zkušenosti. „Žaludek se pokaždé podráždí malým množstvím, když člověk něco sní. Nikdy neusne. Tím má stálý, extrémní pocit hladu: člověk se stává zvířetem. Chléb, který jsme dostávali, byl jako sklenářský kyt. Přesto jsem si polovinu z denní dávky, 40 až 60 deka chleba, stále schovával, abych měl večer ještě něco k jídlu.“

(Pokračování)

Z VISION 2000 - 3/2014

přeložil -mp-

Pondělí 4. 8. 2014: 6:05 Ztracená ovečka 6:30 Hudební magazín Mezi pražci 7:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 7:40 Přejeme si... 7:55 Léč na AIDS 8:25 Mikroregion Třemšín (1. díl) 8:35 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 8:50 Naše peníze, jejich osud 9:45 Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) 11:20 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty 11:25 Noeland (4. díl) 11:45 Pověst o velkém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska 11:50 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny 14:00 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 14:10 Dětská Bible 14:25 Příběhy odvahy a víry: Popravistište Butovo (1. díl): Ruská Golgota 14:55 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) 15:45 Hornolidečsko – Prlov 16:00 Malování jehlou 16:10 Můj Bůh a Walter: Život z Krista 16:30 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 16:40 Ich bin: Já jsem 17:35 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 18:00 69783 18:25 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:30 Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:35 Bol som mimo: Radoslav Hruška 19:35 Přejeme si... 20:00 Jde o život (5. díl): Čin 21:30 Na koberečku – Speciál s Malým princem 21:40 Verbuňk, příběh na celý život 22:00 Noemova pošta: srpen 23:30 Biskup Hirka 23:55 Noční univerzita: Charles Whitehead – Toužil uvidět Ježíše.

Úterý 5. 8. 2014: 6:05 Budu pomáhat: ICTUS 6:10 Arriaga žije 7:20 Můj Bůh a Walter: Život z Krista 7:40 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem, 2. díl, O počátcích vesmíru a gravitaci 8:20 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 8:30 Město s pěti věžemi 8:50 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (71. díl): Výlety za písničkou 10:15 Město Bohumín 10:30 Noční univerzita: Charles Whitehead – Toužil uvidět Ježíše 11:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 11:45 Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (35. díl): Dechovka 12:35 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 12:45 Dětská Bible 13:00 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 13:40 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 14:05 Osmý tón Svatého Hostýna 14:25 Noemova pošta: srpen 16:00 Země pod Tolštejnem 16:15 Přejeme si... 16:30 Trnavská univerzita 16:45 O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků 17:15 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 18:10 Noeland (4. díl) 18:30 Mašinky (1. díl): O neposedné kolegyni [P] 18:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:45 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 19:20 Tatman 19:35 Zpravodajské Noeviny: 5. 8. 2014 [P] 20:00 Misie naživo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima 21:05 Outdoor Films s Josefem Lukášem 22:35 Zpravodajské Noeviny: 5. 8. 2014 22:55 Na pořadu rodina – Když je duše nemocná... 23:55 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 0:10 Jak potkávat svět s převorem P. Siostroznekem a Renatou Putzlacher-Buchtovou.

Středa 6. 8. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 8. 2014 6:20 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) 7:15 Verbuňk, příběh na celý život 7:30 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 7:40 Léč na AIDS 8:10 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 8:25 Pro vita mundi (109. díl): P. František Hurina 8:55 Brazílie – Volání Boha 9:15 Bača Milan od Juraja do Šimona 9:40 Melódia duňy 10:00 Generální audience [L] 11:25 Veneto 11:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 11:45 Mašinky (1. díl): O neposedné kolegyni 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Jde

o život (5. díl): Čin 14:25 Jen Bůh 14:50 Na koberečku – Speciál s Malým princem 15:00 Hudební magazín Mezi pražci 15:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 8. 2014 16:00 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 16:20 Skanzen Březno a Isarno 16:40 Skanzen Zubrnice 17:00 Na La Salettě s Boženou Rajnušovou 17:25 Marina 18:00 Zárvak v prase 18:30 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu [P] 18:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:45 Hudba na pražské Loretě 19:20 Cesta návratu 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze. 20:15 Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů... [P] 21:20 Příběhy odvahy a víry: Popravistište Butovo (1. díl): Ruská Golgota 21:45 Hornolidečsko – Prlov 22:00 Ich bin: Já jsem 23:00 Generální audience Svatého otce 23:30 Světově známé výšivky z Cífera 23:50 Arriaga žije.

Čtvrtek 7. 8. 2014: 6:05 Trnavská univerzita 6:20 Bol som mimo: Radoslav Hruška 7:20 Platinové písničky (35. díl): Dechovka 7:50 Cesta návratu 8:05 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 8:55 Misie naživo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima 10:00 Noemova pošta: srpen 11:30 BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze. 11:45 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Arriaga žije 13:20 Mikroregion Třemšín (1. díl) 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Přejeme si... 14:20 Naše peníze, jejich osud 15:15 Pro vita mundi (109. díl): P. František Hurina 15:45 Obec Plavnice 16:00 Zpravodajské Noeviny: 5. 8. 2014 16:15 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 16:25 Andělka 17:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 17:25 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje, Vlastovičky u Opavy [P] 17:35 Na východ od Říma 17:55 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 18:30 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat [P] 18:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:45 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem, 2. díl, O počátcích vesmíru a gravitaci 19:25 Budu pomáhat: Smišek 19:30 Pan profesor 20:00 Jak potkávat svět s Tomášem Šulajem [P] 21:20 Kus dřeva ze stromu: Exoty [P] 21:35 Plápolý ohňa 22:00 Naděje na vzdělání 22:20 Přejeme si... 22:35 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 23:00 Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & Sv. Lujza de Marillac 23:45 Verbuňk, příběh na celý život 0:05 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské.

Pátek 8. 8. 2014: 6:05 Brazílie – Volání Boha 6:25 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 6:45 Ich bin: Já jsem 7:45 Gustav Lštok – Kříž je moje cesta 8:05 Příběhy odvahy a víry: Popravistište Butovo (1. díl): Ruská Golgota 8:30 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 8:45 Charita Veselí nad Moravou 8:55 Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů... 10:00 Na koberečku – Speciál s Malým princem 10:10 Jde o život (5. díl): Čin 11:40 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 11:45 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje, Vlastovičky u Opavy 13:00 Přejeme si... 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze. 13:35 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny 14:45 Vyšehradská zastavení 15:00 Bol som mimo: Radoslav Hruška 16:05 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 17:00 Misie naživo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima 18:05 Hermie soutěží 18:15 Noeland (4. díl) 18:35 Mašinky (4. díl): O červeném

motoráku [P] 18:45 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:50 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 [P] 19:00 Outdoor Films s Josefem Lukášem 20:40 Kus dřeva ze stromu: Exoty 21:00 Kulatý stůl: Největší Čech – Jan Nepomucký 22:30 Hornolidečsko – Střelná [L] 22:45 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem, 2. díl, O počátcích vesmíru a gravitaci 23:25 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 23:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem 0:05 Cvrlikání (25. díl): Bujabéza.

Sobota 9. 8. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 6:15 Hornolidečsko – Střelná 6:25 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 6:35 BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze. 6:50 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 7:00 Ich bin: Já jsem 7:55 Na La Salettě s Boženou Rajnušovou 8:25 Hermie soutěží 8:35 Noeland (4. díl) 8:55 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 9:00 Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad 9:35 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 10:00 Chodské slavnosti 2014: Hyjtáci z Mrákova [L] 11:00 Chodské slavnosti 2014: S Plzeňáky za folklorem – živě z Chodska [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 12:20 Léč na AIDS 12:55 Přejeme si... 13:10 Trnavská univerzita 13:25 Hornolidečsko – Střelná 13:35 Hluk 13:55 Krajané z Gerniku 14:30 Chodské slavnosti 2014: Postřekovský vokýnko – Na Chodsku vod jara do zimy [L] 16:05 Jak potkávat svět se Zlatou Holušovou 17:25 Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti [P] 17:50 Sedmihlášky – Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea [P] 18:25 Jak potkávat svět v Hroznově Lhotě 19:50 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 20:00 Cesta k andělům (80. díl): Jiří Sláma 21:00 Chodské slavnosti 2014: O Markétě – Chodské oratorium [L] 22:05 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) 22:55 Budu pomáhat: Smišek 23:00 Outdoor Films se Sašou Ryvolovou – Cestovat může každý a na věku nezáleží 0:35 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny.

Neděle 10. 8. 2014: 6:15 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje, Vlastovičky u Opavy 6:25 Bol som mimo: Radoslav Hruška 7:25 Brazílie – Volání Boha 7:45 Vyšehradská zastavení 8:00 Jak potkávat svět s Tomášem Šulajem 9:25 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 9:35 Na koberečku – Speciál s Malým princem 10:00 Poutní mše svatá na Vavřínečku u Domažlic [L] 11:25 Barva lásky 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Platinové písničky (40. díl): Dechovka 13:45 Cesta k andělům (80. díl): Jiří Sláma 14:35 Budu pomáhat: Smišek 14:40 Verbuňk, příběh na celý život 14:55 Noční univerzita: Charles Whitehead – Zachee, pojď rychle dolů... 16:00 Naděje na vzdělání 16:20 Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch 16:55 Sedmihlášky – V širém poli studánečka 17:00 Cirkus Noeland (5. díl) 17:35 BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze. 17:50 Na La Salettě s Boženou Rajnušovou 18:15 Zprávy z Věčného města: 8. 8. 2014 18:25 Na pořadu rodina – Kdo si počká, ten se dočká... 19:25 Poselství svatých: Svatý Josef 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Svatá Edita Steinová – Sedmý pokoj 21:50 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 22:05 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje Vlastovičky u Opavy 22:20 Misie naživo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima 23:25 Trnavská univerzita 23:40 Kouzlo strun 23:55 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:10 Zpravodajský souhrn týdne.

Duchovní cvičení na Hoře Matky Boží v Králíkách – „Jak prohloubit manželskou jednotu“

Pro manžele s možností hlídání dětí 24.–27. 10. 2014

PROGRAM:

Pátek 24. 10. – 17.30 večere • 18.30 úvodní setkání.
Sobota 25. 10. a neděle 26. 10. – 7.30 ranní modlitba • 8.00 snídaně • 9.00 mše svatá • 9.15 přednáška • 12.00 oběd • odpolední klid, čas pro osobní modlitbu • 14.30 setkání + dotazy • 16.00 adorace • 17.30 večeře • 18.30 meditace • večerní klid, čas pro osobní modlitbu.
Pondělí 27. 10. – 7.30 mše svatá v kostele • 8.00 snídaně • 9.00 závěr exercicií, zehňání šátkem sv. Gerarda.

PODROBNOSTI:

Duchovní cvičení vede **P. Josef Michalčík CSsR**, provinciál redemptoristů (Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele) ze Svaté Hory.

Účast na exercicie je **minimálně 10 manželských párů**, při nenaplnění kapacity se exercicie ruší, v takovém případě budou všichni informováni.

Program se uskuteční v **areálu Poutního domu na Hoře Matky Boží v Králíkách** (přednášky, mše svaté, adorace, meditace, strava, ubytování, hlídání dětí).

Možnost **hlídání dětí od 3 let**, bude nachystán program pro venkovní i vnitřní vyžití podle počasí pro větší i menší děti, v rámci hlídání jsou zařízení i svačinky pro děti. Za hlídání dětí je zodpovědná Eva Kubišová (dlouholetá skautská vedoucí s dlouhodobou zkušeností práce s dětmi, matka sedmi dětí, potvrzení pro práci s dětmi a mládeží) se spolupracovníky.

Cena exercicií za dospělého 1700 Kč/os (záloha při přihlášení 1040 Kč), **cena za dítě 1000 Kč/os** (záloha při přihlášení 460 Kč). V ceně je zahrnuto ubytování, pro dospělé strava plná penze, pro děti strava plná penze se svačinkami, hlídání dětí, odměna pro exercitátora.

Přihlášení a podrobnosti Vám rádi sdělíme na tel. 605 912 840, nebo pište na e-mail: info@poutnidum.cz. Další informace na www.poutnidum.cz.

POZVÁNKA DO MISIJNÍHO KINA

Milovníky filmů s misijní tematikou zveme do kina, které pro zájemce připravila Papežská misijní díla. Na adrese www.kino.missio.cz byly spuštěny nové webové stránky, jejichž přáním je přiblížit formou videí život v misijních zemích, práci misionářů, bohatství místních kultur, radosti i obtíže a hlavně konkrétní podporované projekty PMD financované z naší země.

Úvodní stránka směřuje uživatele do pěti základních sekcí podle jejich zájmu: Dominantou „Kina“ je velká obrazovka a pod ní možnost výběru dalších dokumentů. „Seznam videí“ nabízí utříděná videa s popisem obsahu. „Zapojte se“ zve k zapojení do misijní spolupráce. „Darujte“ nabízí cestu přímého zaslání peněžního daru pomocí připraveného formuláře, sekce „O nás“ stručně přibližuje činnost papežských misii a uvádí kontakt na Národní kancelář PMD v České republice.

Uceleně, přehledně a na jednom místě můžete najít zajímavé reportáže z jednotlivých podporovaných zemí, **fotogalerie, bonusy a základní informace** o prezentovaných zemích či tématech. K shlédnutí jsou zatím videa ze Zambie, Ugandy, Srí Lanky a Guyany. Další dokumenty se zpracovávají a v brzké době budou postupně uveřejněny. Nenechte si ujít zážitky přímo misijní. V misijním kině je dost místa pro každého, a to i právě teď!

Kontakt: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33
 • tel. 499 433 058 nebo 604 838 882 • pmd@missio.cz
 • www.missio.cz.

Matice svatokopecká zve zájemce na **KOMENTOVANOU PROHLÍDKU SVATOKOPECKÉ BAZILIKY A PŘÍLEHLÉHO AREÁLU (Svatý Kopeček u Olomouce)**, která se uskuteční **v sobotu 16. 8. 2014 od 12 do 17 hodin**. Výklad v bazilice začne každou celou hodinu, poslední v 16 hodin, v ostatních prostorách bude probíhat průběžně.

Liturgická čtení

Neděle 3. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,1–3
 Ž 145(144),8–9.15–16.17–18
 Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine!*)
 2. čt.: Řim 8,35.37–39
 Ev.: Mt 14,13–21
Slovo na den: Dosyta.

Pondělí 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Jer 28,1–17
 Ž 119(118),29.43.79.80.95.102
 Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům.*)
 Ev.: Mt 14,22–36
Slovo na den: K tobě po vodě.

Úterý 5. 8. – nezávazná památka Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22
 Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23
 Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión a objeví se ve své slávě.*)
 Ev.: Mt 15,1–2.10–14
Slovo na den: Nechte je!

Středa 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14
 nebo 2 Petr 1,16–19
 Ž 97(96),1–2.5–6.9
 Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
 Ev.: Mt 17,1–9
Slovo na den: Neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.

Čtvrtek 7. 8. – nezávazná památka sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Jer 31,31–34
 Ž 51(50),12–13.14–15.18–19
 Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)
 Ev.: Mt 16,13–23
Slovo na den: Na myslí věci božské.

Pátek 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Neh 2,1.3; 3,1–3.6–7
 Dt 32,35cd–36ab.39abcd.41
 Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)
 Ev.: Mt 16,24–28
Slovo na den: Přichází se svým královstvím.

Sobota 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kríže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22
 Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)
 Ev.: Mt 25,1–13
Slovo na den: Vyšly naproti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. SRPNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 8.		PO 4. 8.		ÚT 5. 8.		ST 6. 8.		ČT 7. 8.		PÁ 8. 8.		SO 9. 8.	
Antifona	919	1029	1722	1941	949	1061	1452	1634	980	1096	1722	1941	1708	1924
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	1723	1941	949	1062	1452	1635	981	1096	1723	1941	1709	1926
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1453	1636	981	1097	998	1115	1710	1926
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1724	1942	953	1066	1454	1636	985	1101	1724	1942	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1724	1943	1448	1630	1454	1636	985	1101	1724	1943	1710	1927
Prosby	924	1034	1724	1943	953	1066	1454	1636	985	1101	1724	1943	1711	1927
Závěrečná modlitba	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1455	1638	986	1103	1003	1120	792	890
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1456	1638	987	1103	1004	1121	1712	1930
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1456	1638	989	1106	1006	1124	1713	1930
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	957	1071	1455	1637	990	1106	1006	1124	1712	1646
Nešpory:														
SO 2. 8.														
Hymnus	915	1024	929	1039	1727	1946	959	1072	1457	1639	991	1108	1727	1946
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1730	1949	962	1076	1459	1642	995	1112	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	708	798	708	799	1731	1950	1448	1630	1459	1642	995	1112	1731	1950
Prosby	918	1028	933	1044	1731	1950	963	1076	1459	1642	995	1112	1731	1950
Záv. modlitba	708	799	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POUŤ

Peter Kreeft • Z angličtiny přeložil
Immanuel Mariae • Odpovědná redaktorka
Eva Fuchsová

Obraz života jako cesty je pravděpodobně jedním z nejpobulárnějších obrazů světové literatury. Různé cesty vedou k různým cílům – a cesty myslí jsou právě tak skutečné jako cesty těla. Jako musíme volit, kdykoli přicházíme na rozcestí naší fyzické cesty, musíme volit i mezi různými myšlenkovými cestami, různými životními filosofiemi. Kniha vypráví o pouťi za smyslem života a o vyjití anebo úniku od deseti chybných odboček na této pouťi.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 112 stran, 130 Kč

MISTR ECKHART: SLOVO VĚČNOSTI

Josef Bradáč - Aniceto Molinaro • Redakce
Martin Žemla

Kniha se věnuje tématu oprostění u Mistra Eckharta, středověkého teologa, a kazatele, „otce německé mystiky“, který ve svém díle jedinečným způsobem spojuje středověkou teologickou tradici s hlubokou spirituální zkušeností mystické jednoty. Knihu doplňuje překlad cyklu Eckhartových vánočních kázání o zrození božského Syna v duši a klenot německé středověké mystické poezie, básně *Granum sinapis*.

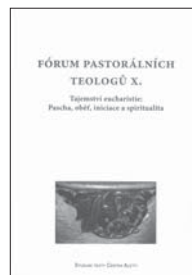
Malvern • Brož., 115x190 mm, 172 stran, 270 Kč

FÓRUM PASTORÁLNÍCH TEOLOGŮ X. • TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE: PASCHA, OBĚŤ, INICIACE A SPIRITUALITA

Odpovědný redaktor Pavel Ambros

Podle papeže Františka se v eucharistii křižují dvě osy, po kterých putuje víra. První je osa dějin, kde eucharistie zpřítomňuje mysterium. Druhá osa propojuje viditelný svět s neviditelným, a tak nás učí realistickému vidění. Soubor příspěvků k tematice eucharistie první i druhé hledisko rozvíjí.

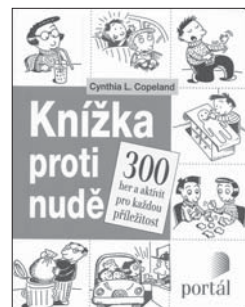
Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 140x205 mm, 336 stran, 320 Kč

KNÍŽKA PROTI NUDĚ • 300 HER A AKTIVIT PRO KAŽDOU PŘÍLEŽITOST

Cynthia L. Copeland • Z angličtiny přeložila Helena Šilhánková • Odpovědný redaktor Ondřej Fajfajta • Ilustrace
Sanford Hoffman

Autorka knížky pro rodiče vymyslela hry použitelné téměř v každé všední situaci, při návštěvě restaurace, obchodu či kadeřníka, při jízdě v autě, vlaku či letadle, při stání ve frontě, čekání v čekárně atd.

Portál, s. r. o.
Brož., 105x132 mm,
272 stran, 259 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.